

Inhoud

- 1 Emergency On Planet Earth (Jamiroquai) 11
- 2 Waiting On The World To Change (John Mayer) 23
- 3 The Heat Is On (Glenn Frey) 39
- 4 Mag het licht uit (De Dijk) 51
- 5 Proper Education (Eryc Prydz) 61
- 6 Koud hè? (The v-Boys) 73
- 7 Sometimes It Snows In April (Prince) 79
- 8 I Need To Wake Up (Melissa Etheridge) 103
- 9 Last Night On Earth (U2) 117
- 10 Ice Ice Baby (Vanilla Ice) 127
11. The End Of The World As We Know It (R.E.M.)
(epiloog) 153

Bijlage: De Klimaattop 157

Dankwoord

Michiel zegt:

Hé Steur!

Maikel zegt:

Hé mooi mens!

Michiel zegt:

Alweer een beetje opgedroogd na Serious Request?

Maikel zegt:

Begin weer een beetje onder m'n steen weg te kruipen ja

Michiel zegt:

Was weer een toproductie, chapeau chapeau {s}

Maikel zegt:

Het was behoorlijk aanpoten dit keer, maar ben wel tevreden

Michiel zegt:

Op naar volgend jaar :P

Maikel zegt:

Zeg hou eens op

Michiel zegt:

Nee je hebt gelijk, eerst moeten ook Pinkpop en Lowlands weer geproduceerd worden

Maikel zegt:

Dat duurt nog ff

Michiel zegt:

Verder nog dingen in het verschiet?

Maikel zegt:

Wat kleinere klussen, maar geen grote zaken nee

Michiel zegt:

Wordt het niet weer eens tijd voor iets groots?

Maikel zegt:

Nu nog even niet graag

Maikel zegt:

Maar we zien wel wanneer zoiets op ons pad komt

Michiel zegt:

Heb je ook weer gelijk in

Michiel zegt:

Uitzenden vanuit Irak was ook niet iets wat je in een
brainstormsessie bedenkt

Maikel zegt:

De beste dingen ontstaan spontaan

Michiel zegt:

Vaak wel hè

Maikel zegt:

Hé, ik breng de kinderen even naar school, spreek
je later

Michiel zegt:

L8r

Maikel zegt:

Ndoei!

I've seen, a certain disposition, prevailing in the wind,
Sweet change, if anybody's listening?

Emergency On Planet Earth

(JAMIROQUAI)

Mijn naam is Michiel Veenstra, ik ben dj voor de NPS op 3FM. In april 2007 heb ik met mijn programma *MetMichiel* radiogeschiedenis geschreven door de eerste live radio-uitzending ooit te maken vanaf de Noordpool. De uitzending was het hoogtepunt van een maanden durend voorbereidingstraject en een week uitzenden vanaf Spitsbergen, om klimaatverandering op de kaart te zetten bij de luisteraars van 3FM. Niet dat ik zo'n groene jongen ben. Integendeel, zou ik haast willen zeggen, terugkijkend op mijn eerste dertig jaar op deze aarde.

Maar er is iets veranderd het afgelopen jaar. Langzaam maar zeker is er een knop omgegaan. Dit is het verhaal van die ommekeer. Een verhaal dat eindigt op de koudste plek waar ik ooit ben geweest, maar dat begint in een ongebruikelijk warm voorjaar in Nederland.

MEI 2006

Al maandenlang liep ik ermee rond: een formulier van m'n huisarts om een allergietest te laten doen. Zelf in een overmoedige bui om gevraagd omdat ik maar niet van het ongecontroleerde snotteren en niezen afkwam. Gek werd ik ervan, moe en chagrijnig ook. Om het nog maar niet te hebben over de nadelige effecten van een spontane snotconcentratie voor in m'n neus tijdens

het afkondigen van een plaat. Tijdens één presentatie kon ik zelfs een onverwachte niesuitbarsting niet meer onderdrukken. Knap lastig dus, die constante verkoudheid. Maar mooi dat ik die allergietest niet ging doen. Als de dood was ik.

Ik ben namelijk een mietje. Het idee dat er een naald in mijn aderen verdwijnt is al genoeg om kotsmisselijk van te worden. Nu ik dit intoets, lig ik alweer bijna op de grond. Ik ben ook een *Vinger-aan-de-pols-wegzapper*. Haat bloed.

En al die tijd dat ik dat formulier op zak had, vroegen vrienden en collega's me ook of ik al een uitslag had. Vaak niet lang nadat ik vol in hun gezicht had moeten niezen of als er al een poos een snottebel die ik nog niet had opgemerkt aan m'n neusvleugel bengelde.

'Nee, nog geen uitslag,' was dan het antwoord achter de tevoorschijn gehaalde zakdoek. 'Ik moet nog een keer een afspraak maken.' Zakdoek weer in broekzak. Steevaste reactie: 'Prutser.' Iets in die trant.

En toen opeens was ik het zat. Alles. Het gevraagd, het niet-durven, het snotteren, het moe zijn, het prutsen. Ik heb een afspraak gemaakt en kon – oh jippie – al de volgende dag langskomen voor een glimmende spuit in m'n ader.

Het viel natuurlijk allemaal heel erg mee, fysiek gezien. Je voelt er niets van. Wist ik van tevoren ook heus wel, maar ja. Dat neemt niet weg dat ik zenuwachtig als de pest in die wachtkamer zat en er licht onpasselijk weer uit kwam. Ik had niet eens een zonnetje op m'n arm getekend gekregen.

'Overgevoelige luchtwegen?' In een lichte paniek kijk ik m'n huisarts aan, die me zojuist de uitslag heeft gegeven. 'Dus als ik het goed begrijp ben ik niet voor één specifiek iets, maar eigenlijk voor alles allergisch?' Ik zie mezelf al panisch voor alles wat los- en vastzit wegduiken om een niesbui te vermijden, maar realiseer me meteen de onpraktische kant van wegduiken als je voor

alles allergisch bent. Een duik landt altijd op iets waar ik dan misschien ook wel allergisch voor ben en dan blijf je dus wegduiken. Op den duur een vermoeiende manier om de dag door te komen, altijd maar duiken. Dodelijk voor je sociale leven ook. Probeer maar eens een gesprek met iemand te voeren als je continu van de ene naar de andere plek duikt.

‘Nou, dat is wat overdreven,’ stelt ze me gerust, ‘maar je kunt wel op meerdere dingen een sterke reactie hebben. Het zou me niets verbazen als je nu inderdaad veel last hebt van de pollen in de lucht. Ik hoor het van meer mensen.’ Daar zegt ze zoiets. Een buurman van me had er ook voor het eerst van z’n leven last van, zei hij me laatst. En dat had ik hier en daar al wat meer gehoord. En ik heb dan misschien zélf geen hooikoorts, maar mijn overgevoelige luchtwegen hebben net als bij ‘echte’ hooikoortspatiënten last van pollen. Waar komt dat dan ineens vandaan bij iedereen? ‘Helemaal zeker weten doe ik het niet,’ gokt de huisarts terwijl ze in een opvallend goed leesbaar handschrift een receptje uitschrijft, ‘maar het zou mij niets verbazen als het aan het zachtere klimaat ligt. De pollen worden agressiever en talrijker doordat het steeds ietsje warmer is en het ook langer warm is. Ik denk dat dit soort klachten de komende tijd wel eens flink toe kan nemen.’ Met een recept voor een antibioticakuurtje, een neusspray en de mooie woorden ‘dat het vast afneemt zodra het in de herfst weer wat frisser wordt’ fiets ik via de apotheek naar huis.

JULI 2006

‘Tijd voor een nieuwe viering van het carnivorisisme!’ De schaal met versgebraden kipsaté wordt midden op tafel neergezet, naast de warme pindasaus die net van het fornuis is gehaald. ‘Iemand nog een rosetje erbij?’ Ik gooi m’n schort over de deckchair en schenk zonder een antwoord af te wachten iedereen bij. Niet alleen de kooltjes gloeien nog na van alle partijen vlees die ze net hebben moeten opwarmen: ook de hoofden van de aanwezige

eters in onze achtertuin zijn nog wat aan het nasudderden van een dag aan het Noordwijkse strand.

Het is een lange, heerlijke zomer dit jaar en het BBQ-seizoen is omvangrijker dan ooit. Omdat ik vier avonden per week tot 's avonds tien uur werk, heb ik al een paar keer niet aan kunnen schuiven, maar ook in het weekend is het bijna altijd feest. Dan weer bij ons, dan bij vrienden in de achtertuin of op het balkon. En anders ontmoeten we elkaar wel aan het strand of op een terras. Ik heb de afgelopen tijd twee keer een dagje strand moeten skippen omdat ik me te slap en verkouden en all-round bleeg-hhh voelde door de nog steeds welig tierende pollen, maar verder is het met een zakdoek binnen handbereik goed toeven.

Bij het afruimen van de borden en het openen van de volgende fles rosé mijmeren we gezamenlijk over het hoge genietgehalte van het lekkere weer. 'Wat heerlijk hè jongens,' verzucht Roosmarijn. 'Wat zijn de verwachtingen voor de rest van de week?' Marc – we noemen hem Veug – haalt z'n pda tevoorschijn en weet te melden dat het onveranderd zomers blijft met veel zon en temperaturen op of rond de twintig à vijfentwintig graden. 'Warmste juli sinds driehonderd jaar.' Veug draait het scherm van de pda naar ons toe om de headline op de KNMI-site te laten lezen. We proosten nogmaals op het heerlijke weer en trekken de agenda voor de BBQ-locaties van volgend weekend.

AUGUSTUS 2006

Met een guitige lach, driedagenbaardje en no-nonsensehouding voldoet Marc Cornelissen wel zo'n beetje aan het beeld dat ik heb van een avonturier uit een jongensboek. De sigaartjes die hij rookt, maken dat plaatje compleet. Deze man heeft wat gezien van de wereld, zit vol spannende verhalen en als je hem de tijd en de ruimte geeft om erover te vertellen, sleept hij je ongetwijfeld mee in zijn enthousiasme. Zo iemand die je zo overtuigt van hoe tof reizen is, dat je meteen je huis verkoopt, je relatie beëindigt

en je baan opzegt. Gevaarlijk meeslepend.

Gelukkig moet ik zijn verhaal buiten de uitzending even onderbreken om de plaat af te kondigen. Ik doe mijn koptelefoon op en steek van wal, terwijl de laatste tonen van 'Unwritten' van Natasha Bedingfield te horen zijn.

'Begin 2007 komt er een nieuw album van Natasha Bedingfield, met als eerste single "I want to have your babies". Het is tien voor halfnegen,' vervolg ik terwijl ik achtereenvolgens een koekoeksklok laat horen en het geluid van een harde, ijzige wind. 'Ik neem je eventjes mee naar een heel ander oord...' Vervolgens draag ik een door Marc geschreven stuk tekst voor, waarin hij een loodzware wandeltocht over dun, constant bewegend ijs naar de geografische Noordpool beschrijft. Het beeld is door de combinatie van z'n indrukwekkende woorden en het ijzige geluid compleet.

Marc is te gast in mijn 3FM-programma *Met Michiel* als onderdeel van de Lowlands-voorprijs. De weken voorafgaand aan het leukste festival van het jaar is er elke week iemand te gast die op het festival aanwezig is voor de programmaonderdelen die niet onder de noemer muziek vallen: schrijvers, cabaretiers en dus ook Marc. Marc geeft namelijk op Lowlands een lezing als onderdeel van Lowlands University: leerzaam doen op een festival. Klinkt misschien raar, maar het werkt wel. De tent van University zit eigenlijk altijd vol. Voor sommige festivalgangers is het de ideale plek om een tukkie te doen, maar de meeste komen toch echt voor de lezingen. Schuilen is trouwens ook een optie dit jaar: na de zomer van juni en juli is het tot nu toe huilen met de pet op in augustus: veel regen, en het is over het algemeen ook niet echt warm.

Marc neemt een slok van z'n koffie en vertelt in de uitzending hoe hij ooit studeerde voor architect, maar poolexpediteur werd. Sinds hij in 1997 voor het eerst naar de Noordpool is gegaan, is hij verliefd op en verslaafd aan de sneeuw, het ijs, het desolate, de

'Hallekiedeehallo, hier de radio!'

kou, het afzien. Damn. Deze man heeft zoveel van de wereld gezien en heeft in zulke ontzettend barre omstandigheden overleefd dat ik me ineens afvraag of hij het hier niet heel saai vindt. Dat blijkt gelukkig niet het geval: hij vermaakt

zich zichtbaar en vindt het ook leuk om op de radio over zijn passies te vertellen. En hij heeft volgens mij ook heel goed door dat ik aan zijn lippen hang. En niet alleen vanwege zijn spannende reisverhalen, maar ook vanwege de boodschap die erin schuilgaat.

'Ik zei het net al, aanstaande zaterdag sta je om twaalf uur in de Juliet-tent voor Lowlands University.'

'Dat klopt.'

'Wat ga je daar precies doen?'

'Nou, in grote lijnen weet ik dat al – ik maak die organisatie nu heel nerveus denk ik, want ik ben nog steeds bezig met het maken van mijn presentatie...'

'In Biddinghuizen is er nu grote paniek, wordt druk gerommeld met papieren en geschreeuwd dat je het nog niet weet, haha.'

Marc lacht om de rotzooi die ik binnen het tijdsbestek van één zin kan maken van mijn draaiboekpaperassen en vervolgt: 'Nee, in grote lijnen wil ik graag iets vertellen over het avontuur natuurlijk, hoe het is om daar in het Noordpoolgebied te zijn, maar vooral ook over wat je daar kunt zien van de verandering van het klimaat. Jaren geleden was het echt zo dat klimaatverandering heel abstract was voor mensen, maar in het Noordpoolgebied kun je het al wel goed zien. Recentelijk doe ik daar zelf ter plaatse ook onderzoek naar en daar wil ik aandacht voor vragen, te meer

omdat we inmiddels allemaal klimaatverandering om ons heen zien gebeuren.'

'Dat is nou echt al jaren het geval hè, dat je op radio en tv wel hoort over klimaatverandering en de ozonlaag en noem maar op, maar ik zap dan al snel naar een andere zender. Maar wat we nu hebben gehad hè, deze zomer... Was het, vier, vijf, zes weken stralend weer en godsgruwelijk warm ook, nu weer zo'n ontzettende regenperiode – da's ook iets van de laatste jaren dat ze elke nazomer in Limburg de kelders weer leeg gaan pompen. Is dat nou werkelijk een klimaatverhaal, of is dat toeval?'

Marc twijfelt heel even. Je ziet dat hij zijn woorden voorzichtig kiest, nog eens extra overweegt en dan pas uitspreekt.

'Je mag nooit zeggen dat een gebeurtenis één op één gerelateerd is aan klimaatverandering, maar het feit dat die extreme weersomstandigheden frequenter voorkomen, past heel goed in het scenario. Ook het KNMI heeft het aangegeven: de aarde wordt warmer. Dat betekent voor Nederland meer extreme hitte maar ook extreme neerslag. Je ziet dat het weer wat minder gemiddeld is, maar wat meer extremen gaat vertonen.'

'Dat is wel typisch Nederlands hè, rennen of stilstaan. Het is óf bloedheet óf ronduit kloteweet. Is dat dan ook iets wat met klimaatverandering te maken heeft?'

'In het algemeen geldt: als je het weerpatroon op de wereld gaat verstoren, kun je aannemen dat het weer grilliger wordt. Dat betekent dat sommige gebieden – zoals het Noordpoolgebied – extreem warmer worden, dat andere gebieden meer verdrogen, en dat het op weer andere plekken meer gaat regenen. Elke regio heeft zo zijn eigen effect. Het betekent dus ook dat een landbouwer in zeg Afrika, die al generaties lang op dezelfde manier zijn eten en bron van inkomsten verbouwt veel meer moeite moet doen om te oogsten, simpelweg omdat het weerpatroon verandert. Visueel is het in het Noordpoolgebied, waar de lokale bevolking al eeuwenlang met hondensledes van het ene dorp naar het andere trekt.'

